

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.I.72/2023/15.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2023. október 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntető ügyben a Szombathelyi Törvényszék 2023. április 13. napján kihirdetett 13.B.8/2022/58. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetését 9 (kilenc) évre, a közügyektől eltiltás tartamát 9 (kilenc) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamába beszámítani rendeli az elsőfokú ítélet kihirdetésétől, 2023. április 13. napjától a mai napig, 2023. október 10. napjáig letartóztatásban töltött időt.

I n d o k o l á s :

[1] A Szombathelyi Törvényszék 2023. április 13. napján kihirdetett 13.B.8/2022/58. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat emberölés büntettének kísérletében [Btk.160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont].

[2] A bíróság ezért 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és mellékbüntetésül 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[3] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás, a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelése, a vádlott és meghatalmazott védője téves minősítés miatt, enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

[4] A Vas Vármegyei Főügyészség fellebbezésének B.350/2021/61. szám alatti indokolásában a súlyosítás mellett érvelt azzal, hogy a vádlott javára értékelhető ugyan, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik és a sértettől bocsánatot kért, amit ő elfogadott, ugyanakkor a vádlott beismerése csupán részleges és csak olyan körülményekre vonatkozik, amelyek a bizonyítékok alapján tényszerűen is megállapíthatók, továbbá a cselekmény befejezését kizárólag a sértett kitartó, szívós védekezése, és az akadályozta meg, hogy a házból kimenekülve segítségért kiabált, illetve elmenekült, ezért a vádlott a lelepleződéstől is tartva hagyott fel cselekményével. Álláspontja szerint arra is tekintettel, hogy a büntetett előéletű vádlott a cselekményt az ellene jelenleg is folyamatban lévő büntetőeljárás hatálya alatt állva – amelynek ugyancsak sértettje a sértettje –, közeli nő hozzátartozója sérelmére, a sértett pszichés megfélemlítése és az emberölés előkészülete után kitartó szándékkal követte el, a súlyosító körülmények nagyobb nyomatókkal bírnak, azért az irányadó büntetési tétel alsó határát meg nem közelítő tartamú szabadságvesztés, illetve közügyektől eltiltás eltúlzottan enyhe.

[5] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indoklásában elsődlegesen a védenccé felmentését kérte; másodlagos indítványában - a maradék bűncselekmény megállapítása mellett - azért kérte védenccé felmentését, mert álláspontja szerint a befejezetlen kísérlettel önkéntesen elállt; harmadlagos indítványában annak megállapítását kérte, hogy a védenccé a kísérletet alkalmatlan módon követte el; negyedik kérelmében az ítélet jelentős enyhítésére tett indítványt.

[6] Fellebbezésének indoklásához magánszakértői véleményt is csatolt, mely alapján bizonyítás felvételét, tárgyalás tartását kérte, indítványozta a szakértői vélemény ismertetését a korábbi kirendelt orvosszakértő elé tárását, szükség esetén a szakértői felhívását kiegészítő szakértői vélemény elkészítésére.

[7] Elsődleges kérelmével kapcsolatban - a 3/2013. BJE-ban foglalt szempontokat elemezve és a magánszakértői vélemény azon adatát figyelembe véve, hogy „Szakértőileg állítható az, hogy a nyak leszorítása nem volt életveszélyes, mert nem keletkezett nyaki külső és/vagy belső (nyelvcsont, gége, hangszalag, álhangszalag, nyakizom) sérülés és nincs adat arra nézve sem, hogy légzőnyílás több perces lezárására utalóan bárhol a bőrön, a nyálkahártyákon és a szemek kötőhártyáján pontszerű vérzések keletkeztek volna, amik „percekig tartó” oxigénhiányra lettek volna utalóak” - amellel érvelt, hogy kizárólag arra vonható le következtetés, hogy a vádlott szándéka nem a sértett életének kioltására irányult.

[8] Másodlagos kérelme körében - felsorakoztatva egyes felsőbb bírósági álláspontok részleteit - azzal érvelt, hogy a vádlotti önkéntes elállás csak egyetlen esetben nem lenne megállapítható a sértett elengedése után, ha a bizonyítékokból egyértelműen az következne, hogy a vádlott elállását kifejezetten közvetlen külső körülmény váltotta ki.

[9] Harmadlagos kérelme indokaként azt hangsúlyozta, hogy a vádlott a cselekményt alkalmatlan módon követte el, ezért, ha nem állt volna el, a büntetése korlátlan enyhítésének vagy mellőzésének lenne helye, ugyanis a törvényszék által megállapított tényállás szerint a vádlott 43 percen keresztül próbálta megölni a sértettet úgy, hogy a légzőnyílásait ennyi idő alatt nem zárta el, és nem alkalmazott az élet kioltásához szükséges mértékű fizikai erőszakot vagy eszközt, annak ellenére, hogy vitathatatlan erőfölényben volt és az orvosszakértő is egyértelműen megállapította, hogy a vádlottnak a halálhoz mindenképpen súlyosabb sérüléseket kellett volna okozni. Így álláspontja szerint - melyet a magánszakértői vélemény megállapításaira is alapít - , ha kívánta volna is a vádlott a sértett halálát, a körülményekből következően nem fejtett ki olyan tevékenységet, amely ennek eléréséhez alkalmas lehetett volna.

[10] Az enyhítési kérelme körében a bűnösségi körülmények nem megfelelő értékelése mellett érvelt, különös hangsúllyal az őszinte sértetti megbocsátásra, a vádlotti őszinte megbánásra, a vádlott cselekményt követő öngyilkossági kísérletére, a cselekmény káros következményeinek csekély voltára és a befejezetlen kísérlet tényére.

[11] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF. 139/2023/9-I. szám alatti átiratában az ügyész által a vádlott terhére súlyosítás, a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának felemelése érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta, a vádlott és meghatalmazott védője által téves minősítés miatt, enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalt arra, hogy a felülbírálat teljes körű.

[12] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül, a perrendi szabályok betartásával, szükséges részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek során a tárgyalás anyagává tett bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körbe vonta és indokolási kötelezettségének eleget téve bemutatta gondolatmenetét, ami megalapozott tényállás megállapításához vezetett, melynek alapját a sértett következetes vallomása adta, melyet egyéb bizonyítékok, így egyéb érdekelt3 tanú vallomása, a szemle során készült jegyzőkönyv adatai, illetve lefoglalt bűnjelek, a fényképmelléklet által tanúsított körülmények és az igazságügyi orvosszakértői vélemény egyértelműen alátámasztottak. Hivatkozott arra, hogy a törvényszék mindezeket, a rendelkezésre álló többi bizonyítékkal, így a tanúvallomásokkal, a híváslisták adataival, a vádlotról készült szakértői véleményekkel együttesen mérlegelte, amely tevékenységének eredményeképpen helytállóan vetette el a vádlott által előadott védekezést.

[13] Álláspontja szerint a törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a bűncselekményt helyesen minősítette, ahhoz szakszerű jogi indokolást fűzött, melynek során az irányadó jogegységi határozatot segítségül hívva részletesen kifejtette, hogy miért állapítható meg, hogy a vádlott előre kitervelten, a sértett életére tört.

[14] Amellett érvelt, hogy az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe. Hivatkozott a vádlottról készült igazságügyi pszichiáter szakértői véleményre és szintén a volt felesége sérelmére elkövetett erőszakos bűncselekmények miatti korábbi elítélésre, mely arra enged következtetni, a vádlottban a jövőre nézve is megvan a készség arra, hogy konfliktusos helyzetben újra erőszakos cselekményt hajtson végre. E körben kifejtette, hogy a törvényszék teljeskörűen ismertette a büntetéskiszabási körülményeket, azonban azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte, a felsorakoztatott enyhítő körülmények sem számban, sem nyomatékban nincsenek olyan túlsúlyban, ami az irányadó középértéktől sok évvel elmaradó tartamú szabadságvesztést indokolna. Felhozta azt is, hogy a vádlott bosszúból, gátlástalanul cselekedett, személyiségjegyei kedvezőtlenek, a személy elleni erőszakos bűncselekmények köztudomásúan elszaporodottak, jellemzően nagy a társadalomra veszélyességük.

[15] Álláspontja szerint mindezekre tekintettel, elsődlegesen az egyéni megelőzési büntetési cél eléréséhez, a vádlott büntetését súlyosítani kell, ezért indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezéssel támadott ítéletet változtassa meg akként, hogy Terhelt1 vádlott szabadságvesztés büntetésének és közügyektől eltiltás mellékbüntetésének a tartamát emelje fel.

[16] Az ítéltábla a bizonyítás kiegészítését, tárgyalás tartását nem tartotta szükségesnek, a védelem által csatolt magánszakértői véleményt észrevételként kezelve a Be. 599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el a fellebbezéseket.

[17] A fellebbezési nyilvános ülésen az ügyészség képviselője fenntartotta az ügyészi fellebbezést és az átiratban írtakat, azt a védői fellebbezésre tekintettel egészítette ki. Az előzményeket és a tényállásban rögzített vádlotti magatartást végig elemezve rámutatott, hogy sem az önkéntes elállás, sem az alkalmatlan kísérlet megállapítására irányuló védői álláspont nem megalapozott. Emellett hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság az ölési szándék és az előre kiterveltség, mint minősítő körülmény körében is részletesen elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. A továbbiakban a súlyosítási indítványa indokolásaként a súlyosító körülmények nyomatékát hangsúlyozta.

[18] A védő a nyilvános ülésen fenntartotta az írásbeli fellebbezés indokolásában írtakat, melyet a fellebbezése indokolásához becsatolt levelekre hivatkozva kiegészített és kifejtette, hogy ezek olyan sértetti kötődésről adnak számot, mely túlmutat azon, hogy a sértett és a vádlott kapcsolata rendeződött. Érvelt a körben, hogy álláspontja szerint mely körülmények

miatt nem állapítható meg a vádlott ölési szándéka, mely vádlotti magatartás támasztja alá az önkétes elállását, és a szakértői vélemények alapján indokolta, miért alkalmatlan az alkalmazott vádlotti bántalmazás az élet kioltására.

[19] A vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatában sajnálatát fejezte ki a személyi szabadság megsértéséért és a sértettnek okozott sérülésekért. A sértettel fennálló jó viszonyát és azt hangsúlyozta, hogy ő mindig jó apa volt, rossz neki, hogy gyermekét 2 éve nem ölelhette meg. Szeretné normálisan folytatni az életét.

[20] Az ítéltábla a fellebbezések irányára tekintettel az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen felülbírált, vizsgálva az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását is.

[21] Az eljárása során a törvényszék abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a vádemelés után a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - eljárási szabályszegést, amely másodfokon akadályos lett volna az érdemi felülbírálatnak, vagy amely az elsőfokú ítélet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné, az ítéltábla a törvényszék eljárásában ugyancsak nem észlelt.

[22] A törvényszék a vádbeli cselekmény kapcsán törvényes, alapos, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le, melynek során kihallgatta a vádlottat, a sértettet, tanúbizonyítást folytatott le nem csak a közvetlen cselekmény, de a vádlott és a sértett kapcsolata vonatkozásában, így annak előzményei vonatkozásában is, ismertette az igazságügyi orvosszakértői véleményt és a szakértőt a tárgyaláson meg is hallgatta. Ennek eredményeképpen a szakértői vélemény kiegészítését rendelte el, melynek elkészülte után ismét meghallgatta a szakértőt. Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően ismertette továbbá a releváns okirati bizonyítékokat, így valamennyi bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett, a vádlott és a védelem a bizonyítás anyagát megismerhették, azzal kapcsolatos álláspontjukat kifejthették, védekezésüket előterjeszthették. A törvényszék a tisztességes eljárás feltételeit biztosította, a vádlott és védője szabadon élhettek kérdészi, észrevételezési, indítványtételi jogukkal.

[23] A törvényszék ítéletében a rendelkezésre álló bizonyítékokat iratszerűen mutatta be, egyenként és összességében is megvizsgálta. Részletesen elemezte azokat és azonos szempontok szerint értékelte, az így tett ténymegállapításai a másodfokú bíróság megítélése szerint összhangban állnak a bemutatott bizonyítékokkal. Részletes és alapos indokát adta annak, hogy a tényállást milyen logikai érvek mentén építette fel. Helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott vallomása tényállás nem alapítható, védekezése

folyamatában pontosan lekövette a bizonyítás addigi anyagát, vagyis ahogy az elsőfokú bíróság fogalmazott, ahhoz igazította az egyes vallomásrészeket, amely adatok egyéb bizonyítékból megismerhetők lettek, csak olyat ismert el, amit nehezen lehetett az egyéb bizonyítékok tükrében tagadni.

[24] Az elsőfokú bíróság arra is megfelelő logikai levezetés eredményeként jutott, hogy a sértett vallomása miért fogadható el a tényállás alapjául. Ha végig elemezzük ezeket a nyilatkozatokat előadásokat, valóban azt kell mondani, hogy végig következetesek, bizonytalanság, túlzás, bármi fajta elfogultságból adódó, nem a valóságnak megfelelő mozzanat nem érzékelhető azokban. A sértetti vallomást mindenben leigazolta, a helyszíni szemle, a sértett sérüléseiről készült ambuláns lap, orvosszakértői vélemény megállapításai, tanú6 tanúvallomása is.

[25] A mérlegeléssel megállapított tényállás kellően felderített, iratszerű, nem tartalmaz téves ténybeli következtetéseket sem. A [23] bekezdésben írtakra is igaz ez a megállapítás. A sértett a vallomásában elmondta, hogy szomszédjánál égett a villany, ő amikor a házból kifutott segítségért kiabált. Miután a vádlottnak sikerült a sértettet elgáncsolnia, és a bozótosba húznia, Terhelt1 vádlott mondta neki, hogy ne kiabáljon, mert meghallja a Név1, mármint tanú6. Ezekből a tényekből az ítéltábla álláspontja szerint helytállóan vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a vádlott alappal tarthatott attól, hogy a kinti mozgásra, hangoskodásra, segélyhívásra a szomszéd felfigyel, annál is inkább, mert ott a környéken csak ez a két hétvégi ház található, földút vezet a házakhoz, tehát az esti órákban zajjal járó forgalom sem zajlik.

[26] A tényállást csupán annyiban kell pontosítani az iratok tartalma alapján, a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, hogy a Sárvári Járásbíróság 2021. április 6. napján jogerőre emelkedett 1.Bpk.62/2021/3. számú büntetővégzésével elbíralt 2 rb garázdaság vétségének értékelt cselekmények elkövetési ideje 2019. október 24. és 2020. június 14. napja.

[27] A fentiek szerint történt pontosítással az ítéleti tényállás a bizonyítás eredményének megfelelő, immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 593. §-ban írt hiányosságoktól.

[28] Az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a pontosított és kiegészített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, mely tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt. Mindezek alapján a felmentésre irányuló fellebbezés eredményre nem vezetett.

[29] A tényállásból helyesen vont következtést az elsőfok a vádlott bűnösségére, és helyes a bűncselekmény megnevezés és jogi minősítése is.

[30] Az elsőfokú bíróság a 3/2013. BJE határozat útmutatásában írt szempontrendszer mellett kimerítően vizsgálta az alanyi és tárgyi tényezőket. Értékelő tevékenysége hiba nélküli, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott szándéka a sértett megölése volt, és ennek érdekében annak adekvát elkövetési módjait alkalmazta. A sértett légzőnyílásainak lezárása, befedése az orvosszakértői véleményben írtak szerint erre alkalmas. A halálos eredmény elmaradása a sértett kitartó, határozott és erőteljes védekezésének volt betudható. A vádlott kitartó szándékát mutatja, hogy a sértett orrnyílását, száját többször körbe tekerte a ragasztószalaggal, majd észlelve, hogy ezt nem sikerült teljesen, a magával vitt táskát húzta a fejére, azt a sértett nyakánál összehúzza próbálta fojtogatni, majd a párnát szorította a sértett légzőnyílásaira, utána a fürdőszobánál a könyökhajlatába szorította a sértett nyakát, ily módon fojtogatta, aztán tenyerét tapasztotta, szorította a sértett orrára, szájára, majd két kézzel megragadta a sértett nyakát, ezután két tenyerét pár percen át rászorította a sértett szájára, és orrnyílására. A légcsővek elzárása, a nyak megszorítása alkalmas a fulladás előidézésére. Szó sincs tehát alkalmatlan elkövetési módról, ahogy arra a védelem hivatkozott. Egyebekben e tekintetben egyébként az elsőfokú bíróság kimerítő indokolást adott ítéletének [88] bekezdésében.

[31] A cselekmény minősítő körülményét, az előre kiterveltségét illetően szükséges rögzíteni, hogy az elsőfokú bíróság hét tényezőt rögzített az indokolásban, amely mind erre utal. Ezzel az érveléssel az ítéltábla egyetértett, nehezen vitatható, hogy a vádlott nem készült előre, nem tervezte meg a kivitelezés módját, idejét, nem teremtette meg a cselekmény véghezvitelét elősegítő, azt könnyítő feltételeket, mindent gondosan kitervelt, mérlegelt, mely tevékenységét a tényállás is kimerítően tartalmazza.

[32] Mivel a halálos eredmény elmaradása a sértett kitartó, határozott és erőteljes védekezésének volt betudható, következik, hogy belső elhatározásból fakadó, minden külső tényezőtől független vádlotti meggyőződés hiányában, szóba sem kerülhetett az önkéntes elállás sem. Kétségtelen, hogy a sértett kérésére a vádlott elrágta a csuklóját szorító ragasztószalagot, de mindezt a sértett ígéretének megfelelően azért tette, hogy az ne kiabáljon tovább, vagyis ne hívja fel a figyelmet az otlétükre. Az, hogy ezt követően a cipőtlen, zoknitlan sértettet a hátra vette, hogy a házba vigye, önmagában a megítélésünk szerint nem elegendő az önkéntes elállás megállapítására, még akkor sem, ha ígéretet tett arra, hogy nem öli meg a sértettet. Az átéltektől felzaklatott lelkiállapotban lévő sértett joggal tarthatott attól, hogy a házban a vádlott mellett az élete nincs biztonságban. Annál is inkább, mert a vádlott nem adott magyarázatot arra, hogy a házban mit akar a sértettel megbeszélni, még a továbbiakban az előzmények után. Összességében azt lehet mondani, hogy a vádlott tetteiben nem igazolta le, hogy korábbi szándékával, belső meggyőződése alapján önként felhagyott, ezt látszik alátámasztani a sértett magatartása is, aki fejvesztve menekült a sértett háza irányába, majd még mindig tartva attól, hogy a vádlott utoléri, a szomszéd pincéjéből egy kést is megához vett, az esetleges további támadás elhárítása érdekében. Az, hogy a vádlott a sértett fojtogatását nem folytatta a bozotos bokros részen, több oka lehetett, ezt már utólag tisztázni nem lehet, de ez a tény önmagában nem elégséges az önkéntes elállás megállapításához. Itt egyetlen megfelelő egyértelmű ráutaló magatartás az lett volna, ha a

vádolt a helyszínről eltávozik, ez mutatta volna, hogy végleg visszalépett a cselekmény befejezésétől. Az elállás akkor önkéntes, ha az elkövetőnek – külső körülményektől nem akadályozva – minden lehetősége megvan a bűncselekmény zavartalan befejezéséhez, ám mégis felhagy az elkövetési magatartás folytatásával

[33] A vádlott élet elleni cselekmény alóli felmentésére irányuló vádlotti és védelmi fellebbezés mindezekből következően az elsőfokú bíróság törvényes mérlegelő tevékenységét támadja, a bizonyítékok újraértékelésére irányul.. Vonatkozik ez a védelem által a másodfokú eljárásban csatolt magánszakértői véleményben írtakra alapított védői álláspontra is. A sértetti vallomás és az orvosszakértői vélemény egybevetésével felmerülő ellentmondásokat a törvényszék értékelte, és azok alapján vont le következtetést a tényállásra. Az ítéltábla mindezekre tekintettel bizonyítás felvételét nem tartotta szükségesnek.

[34] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket a törvényszék túlnyomórészt feltárta. A súlyosító körülmények körét az ítéltábla kiegészítette a vádlott kitartó szándékával, azzal, hogy a vádlotti magatartás indoka az aljas indokkal, különös kegyetlenséggel elkövetett cselekményhez közeli, továbbá súlyosítólag hat az a körülmény is, hogy barátját eredménytelenül ugyan, de felhívta a sértett sérelmére elkövetendő élet elleni cselekmény elkövetésére.

[35] Rámutat az ítéltábla, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható, hogy a sértett valóban megbocsátott a vádlottnak, ami enyhítő körülmény, de a segélyhívás során is észlelhetően rendkívüli lelki megrázkódtatáson ment keresztül a vádlott kitartó magatartásának következtében. Mindezekre tekintettel a sértetti megbocsátás annál nagyobb nyomatékka, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság értékelte nem vehető figyelembe.

[36] A bíróságnak a törvényben meghatározott keretek között - figyelemmel a büntetési tételkeret irányadó középértékére is - olyan büntetést kell kiszabnia, mely szem előtt tartja a büntetés célját, figyelemmel kell lennie a fokozatosság, és kellő egyéniesítés követelményeire, valamint a társadalomra veszélyesség fokára mind a cselekmény, mind az elkövető tekintetében, az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekre és igazodnia kell a konkrét cselekmény tárgyi súlyához.

[37] A vádlott terhére rótt bűncselekményt, 10 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni a törvény.

[38] A távoli kísérletre tekintettel az ítéltábla sem látta kifogásolhatónak az enyhítő szakasz alkalmazását, az így kiszabható minimumhoz inkább közelítő szabadságvesztés büntetés azonban eltúlzottan enyhe, nem felel meg a büntetési céloknak. Mindezekre tekintettel a szabadságvesztés tartamát a másodfokú bíróság két évvel súlyosította, mivel a büntetési tétel alsó határát el nem érő és inkább ahhoz közelítő büntetésnél enyhébb büntetés

már törvénysértően enyhe. Az ítéltábla a szabadságvesztés tartamához igazodóan súlyosította a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát is.

[39] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is és megállapította, hogy az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

[40] Mindezek alapján a Győri Ítéltábla a Szombathelyi Törvényszék 2023. április 13. napján kihirdetett 13.B.8/2022/58. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdés alapján a joghátrány tekintetében részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[41] Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta előzetes fogvatarásban töltött idő beszámítása a szabadságvesztésbe a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Győr, 2023. október 10.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k. Szalainé dr. Joánovits Krisztina s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

dr. Élő András s.k.
bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Szombathelyi Törvényszék 2023. április 13. napján kihirdetett 13.B.8/2022/58. számú ítéletének meg nem változtatott része 2023. október 10. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2023. október 10.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke